

МИРЯНИТЕ В ЦЪРКВАТА

Истинските християни, търсейки лично спасение, идват в Църквата, включват се чрез богослужението и тайнствата в мистичния ѝ живот и така стават жива частица от нейния богочовешки организъм. От християнска гледна точка стремежът към лично спасение е единственият възможен и правилен мотив за включване в общността на вярващите.

За съжаление малцина разбират по този именно начин членството си в Църквата. Неосъзнавайки, че са част от нея, те се държат като външни,

странични хора и са готови да недоволстват, да съдят и да сипят обвинения, ако нещо в храма не става по вкуса им или по собствените им обикновено погрешни разбирания. Такива хора идват в църква като на концерт, често пъти шумят и се държат неблагоприятно и си тръгват преди края на службата, чийто смисъл изобщо не разбират. Затова пък с голяма охота коментират качествата и недостатъците на духовниците, както и подробности от личния им живот. С голяма готовност подобни „християни“ дават съвети как трябва да се оправят нещата в Църквата и от позицията на всезнаещи са готови да поучават и самите свещеници. По думите на гръцкия митрополит Йеронимус хората днес са загубили съзнанието, че се спасяват в Църквата и са тръгнали да „спасяват“ Църквата. Такова обръщане на нещата с главата надолу е пагубно и недопустимо. То всъщност е и най-лесната житейска позиция, но и най-незавидната – да стоиш отстрани и да обвиняваш другите, че не са свършили това, което сам би трябвало да сториш.

А истинският християнин постъпва точно обратно. Той насочва критичния си взор навътре, към собствените си недостатъци и несъвършенства, към себе си е безпощаден, докато в другите се стреми да търси и открива доброто, него да цени и поощрява и него да обича. Разбира се, една компетентна и добронамерена критика винаги може да бъде полезна. А самоцелното критикарство и осъждане са дълбоко чужди на християнската етика. И не само чужди, но и опасни.

В заключение нека да обобщим: Църквата – това сме всички вярващи: и духовници, и миряни. Ако искаме да обновим и оздравим нашата Православна църква, трябва да тръгнем от себе си, от собственото си спасение, тоест отвътре навън. Само подобен подход би могъл да положи онази здрава духовна основа, върху която да издигнем сградата на Църквата такава, каквато би трябвало да бъде.

Автор: Свещ. Ал. Лашков

Източник: Пътят към храма – част 1